

Derfor glæder det mig også at konstatere det, som jo kan være tilfældet i politik, nemlig at man bliver klogere. I den vedtagelse, der skal til afstemning, og som er fremsat af forespørgerne, er det med at genskabe råderummet gledet ud, og det synes jeg er meget klogt, for det er ikke en måde at behandle danskerne på, når vi tilstræber en linje, hvor vi til stadighed for hvert år er i stand til at give endnu mere service, end vi gjorde året før.

I øvrigt må jeg sige om vedtagelsen, at den simpelt hen opfordrer regeringen til forhandlinger med kommuner og regioner om deres fremtidige økonomi, så der sikres sammenhæng mellem kravene til omfattende offentlige opgaveløsninger og den økonomi, der bliver stillet til rådighed. Det kan jo ikke siges bedre, og jeg må sige, at det er helt, helt korrekt. Det er nøjagtigt det, forhandlingerne går ud på, og det er vi blevet enige med kommunerne om hvert eneste år – også for det år, vi er i nu – og min forventning er, at det også bliver resultatet af de forhandlinger, vi skal i gang med. Jeg forventer, at begge parter har den intention, at vi skal nå frem til en aftale, der fuldstændig dækker det ønske, der er formuleret her.

Fru Pia Gjellerup sagde en hel del om, at de, der bestemmer, også betaler, og sådan er det jo også lige præcis. Det er jo en myte, nogle forsøger at føre frem, at hvis Folketinget ved lov pålægger kommunerne at gøre mere, end de allerede gør, er det noget, kommunerne selv skal finansiere. Sådan er det ikke!

Man skal ikke underkende kompetencen i Kommunernes Landsforenings bestyrelse. Når det siges, at der er enighed om bloktilskuddets størrelse og om de compensationer, der leveres ved hjælp af DUT-princippet, er der også enighed om det. Det vil sige, at man går fra bordet med en forståelse af, at det, man er nået frem til, er det tal, som man i fællesskab mener i kroner og øre dækker udgifterne til de nye opgaver, man er pålagt ifølge de beslutninger, der er truffet i Folketinget – også selv om det blot er noget, man bør gøre, altså at der med henstillinger eller på anden vis skabes en begrundet formodning om et løftet serviceniveau. Det udløser jo også DUT.

Sandheden er altså, at når der er tale om tilskud og om, hvem der betaler, er der i virkeligheden enighed om, at det, regeringen eller Folketinget i årets løb pålægger kommunerne, er der fuld dækning for i de ekstra tilskud, som staten giver til det kommunale selvstyre.

Så må jeg også sige om væksten i økonomien, at det jo er en mærkelig opfattelse, at fordi flere kommer i arbejde – vi kan glæde os over, at vi har den laveste ledighed i mere end mands minde – skulle det i sig selv betyde, at de offentlige udgifter øges. Det er da en højst besynderlig kobling, for umiddelbart skulle man jo mene, at jo flere, der får det, der ligner en normalindkomst, desto flere områder i dagligdagen er det ikke nødvendigt at få et eller andet offentligt tilbud på, tilbud, som man ellers ville have gjort brug af. Sådan er det vel i virkeligheden, og derfor er det vel ikke sådan, at det, at folk går fra ledighed til arbejde, i sig selv udløser, at de offentlige udgifter stiger. Der er vel heller ikke tale om, at der er flere, som brækker benet, fordi almindelige menneskers indtægt stiger.

KL 15.10

Det er altså ikke sådan, at en stigning i de offentlige udgifter automatisk hænger sammen med, at folk i almindelighed har et almindeligt arbejde og i virkeligheden er i stand til at klare deres egen økonomi. Alle burde egentlig glæde sig over, at det går sådan, samtidig med at vi på det offentlige område hvert eneste år er i stand til at udvide den ramme, der er til rådighed, så man lokalt er i stand til at tilbyde borgerne mere end året før. Alle burde også glæde sig over, at vi har succes med at nedbringe den samlede offentlige gæld, som jo ellers skulle betales af dem, der over tid kommer til at betale statsskat og kommuneskat. Vi oplever historiske fald i gældsnedbringelsen.

Hr. Ole Glahn var inde på et problem, som også er meget forståeligt, nemlig spørgsmålet om rammestyling kontra detailstyring. Jeg synes bare, hr. Ole Glahn gør det til et spørgsmål om, hvad man skal eller ikke skal, altså: Enten har man rammestyling og ikke detailstyring, eller også har man detailstyring og ikke rammestyling, og så kan der være et rum midt imellem. Men det, vi tilstræber, er jo rammestyling, og at rammen overholdes. Det, jeg oplever hos den socialdemokratiske ordfører, er nærmest, at man går ind for rammestyling uden ramme, men det giver ingen mening for mig, og derfor er det første sigte selvfølgelig, at man er enig om en ramme.

Men det, der måske gør mig lidt bekymret, er, at hr. Ole Glahn taler om det, vi gør ved den enkelte kommune, for det er jo detailstyring. Det er jo netop det, vi undgår. Vi blander os ikke i den enkelte kommunes arbejde, vi træffer ingen beslutninger om, hvad den enkelte kommune